

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Antidota Evangelica Contra Horvm Temporvm Hæreses

In Qvibvs Quatuor Euangeliorum illi textus explicantur, quibus vel hæretici hodie (maximè Caluinus & Beza) ad sua dogmata propugnanda vti solent, vel ad hæreticorum dogmata impugnanda Catholici vti possunt

Stapleton, Thomas

Lvgdvni, 1595

23. In qua potestate hæc facis, & quis tibi dedit ha[n]c potestatem?

urn:nbn:de:hbz:466:1-39463

benevolentia Dei erga nos, specialiter & in vnoquoque particulari accepta (vt Calvinus cum suis accipit) nec in Scripturis reuelatur, nec ab Ecclesia docetur, ideoque fidei obiectum non est. Nam vt cætera argumenta taceam, quæ alibi latius tractauimus, quicquid de fide est, ab omnibus credi oportet, omni dubitatione remota. Huic autem in particulari, puta Ioanni Caluino, Deum indubiè propitium esse, omnes indubiè & absque dubitatione credere oportere, nec ipse opinor si viueret Calvinus dicere vellet, Diabolico ergo signo fascino fascinati sunt, non Papistæ, vt Calvinus dicit, quasi dubitationi fidem permisceant, quum eam ab omni dubitatione longissimè remoueant; sed Calvinistæ, qui præsumptioni impiæ ac diabolicæ fidem admiscunt. Nec stultæ tantum, sed & sceleratæ præsumptionis Calvinum & Calvinistas meritò insimulamus, qui de paterno Dei erga se fauore ex certa fide persuasi, audent se coram illo siltere hac sola fide, falsa & sterili, imaginaria & mortua, commentitia & inani, armati atque muniri: carentes veste nuptiali, quæ *Matt. 23,*
charitas est, bonorum operum fecunda mater. Si cor nostrum *1. Ioan. 3,*
strum non reprehenderit nos, fiduciam habemus apud Deum:
& quicquid petierimus, accipiemus ab eo: quoniam mandata eius custodimus, & ea quæ sunt placita coram eo facimus.
 Hac armati non fide sola, & persuasione diuinæ bonitatis, sed mandatorum pia & sedula obseruatione, fiduciam habemus apud Deum, & de paterno eius erga nos fauore persuasi sumus.

Fides Calviniana iugularis.

Quod Calvinus hîc ex Paulo subiungit, præsumptionem Calvinianam nihil adiuuat. Atqui (inquit) hoc præcipuè Christi beneficium Paulus commendat, quod ex fide illius audaciam habemus accedendi ad Deum cum fiducia, ad Ephes. 3. ver. 12. Ostendit quippe Paulus vnam fiducialis accessus ad Deum causam fidem esse, sed non solam. Docet D. Ioannes aliam esse huius rei causam, Si cor nostrum nos non reprehendat, si mandata eius custodimus, si quæ coram eo placita sunt, facimus. Hoc totum præsumptionem Calvinianam, sola fide & persuasione inani innixam, penitus subuertit.

23. In qua potestate hæc facis, & quis tibi dedit hanc potestatem?

Horum temporum hæretici Catholicorum voces, qui Pastorum auctoritatem & successionem legitimam

contra subintroeuntes lupos urgent, Pharisaorum has esse voces volunt contra Christum: ut quia impiè Pharisaei Christi doctrinam exagitabant, de potestate docendi inquirentes, impiè quoque & nos de haereticorum autoritate inquiremus. V. Volfgangus Musculus hæc verba in medium proferens, *Quasi dicerent* (inquit) *Templi huius potestas ac ius docendi penes nos est, Quæ facis, non facis potestate legitima. Non de ipso facto Christi questionem mouebant, quod culpæ non poterant, sed de potestate calumniam struebant. Consimili modo Papiſta hodie, quoniam nec manifestos errores & abusus autoritate verbi Dei tueri, nec doctrinam veritatis de mendacio redarguere possunt, confugiunt ad potestatem & autoritatem Episcopalem, perinde ac si hanc inculpatam ac legitimam possideant.* Hæc ille. Cui malè tano homini breui dilemmate respondere poterit. De potestate legitima eorū qui docent ac pascunt in Ecclesia Dei, aut nunquam est inquirendum, & hæc Pharisaorū præsumptio in vniuersum damnanda est; aut aliquando inquireri potest, & hæc Pharisaorum quæstio erit aliquando legitima adeoque necessaria. Si prius, falsum erit quod Christus docet, *fures quosdam & latrones esse qui non intrant per ostium, sed aliunde: falsum erit quod Paulus scribit, Quomodo predicabunt nisi mittantur? & rursus, Nemo sumit sibi honorem, nisi qui vocatur à Deo tanquam Aaron: falsum denique & vanum illud Prophetæ, Ipsi currebāt, & ego non mittebam eos.* Sed Musculum correxit hoc loco Calvinus ipse his verbis: *Non armantur hic proterui homines, qui sine ullo mandato, sed priuata audacia publicum sibi munus vsurpant.* Est igitur aliquando de doctrinæ potestate ac legitima missione inquirendum, tametsi Pharisaei impiè & proteruè de Christi potestate flagitent. Horum temporum noui magistri si Christi loco esse volunt, ut de eorum potestate nobis inquirere non liceat, faciant in conspectu nostro quod Christus in conspectu Pharisæorum toties fecit. Opera Christi faciāt, quia *opera eius testimonium perhibebant de illo.* Dent visum cæcis, claudis gressum, surdis auditū, mutis loquelam, mortuis denique ac sepultris auram rediuuam. Proferant aliquem Ioannem, præcursorem aliquem de caelo missum, cuius testimonio & admirabili sanctitate commendentur, sicuti Christus hoc loco Pharisaorum quæstioni Ioannis de se testimonium tacitè opponit. Si enim id respōdissent, quod verè respondendum erat, *Ioannis Baptisum, hoc est, totum ministerium & prædicationem esse de caelo, Ioannis quoque de*

Christo

In locis
commun.
Cap. de mi-
nistriis Ec-
clesiæ.

Potestas
docendi in-
quirenda,
an legiti-
ma sit.

Ioan. 10.

Rom. 10.
Heb. 5.

Ierem. 31.

Ioan. 5.

Christo testimonium necessario accepissent, deque eius legitima & summa potestate nunquam verbum mouissent. Est ergo quaestio de potestate docendi legitima; sed contra eos proponenda, de quorum potestate dubitare licet; & ab iis mouenda, qui tantam rem iudicandi & discernendi facultatem habent. Vtrumque hodie haeretici confundunt, rebellium in morem, qui de legitima potestate aut nullam quaestionem fieri volunt (quia ea se carere vident) aut ipsi de ea iudicium ferre contendunt, vt ea quae legitima est, hac arte conuulsa, seipfos intrudant; & deiectis magistratibus, Reip. gubernacula teneant.

32. *Venit ad vos Ioannes in via iustitiae, & non credidistis ei.*

ARguit hoc loco Christus Pharisaeos quod Ioanni Baptista vitam apud eos irreprehensibilem agenti, qui in summa victus ac vestitus asperitate, & vt alibi dixit, *neque manducans neque bibens*, id est, a communi hominum cibo ac potu abstinens, maximum iustitiae, id est, pietatis & sanctitatis exemplum praebuisset, docenti tamen & facienti non crediderint, nec poenitentiam egerint. Sic enim intelligit Christus Ioannem in *via iustitiae venisse*, sicuti alibi eundem semper praedicat non solum a doctrina, sed etiam a singulari vitae sanctitate: *vt non esse hominem mollibus vestitum, non arundinem vento agitatam, non esse eo maiorem inter natos mulierum: denique fuisse lucernam ardentem & lucentem: ardentem in feruore & zelo praedicationis, lucentem admirabilis vitae exemplo.* De hac via iustitiae quam Ioannes tenuit, dicit D. Bernatdus, *quod ab ortu vitae suae usque ad occasum, forma vitae & informatio morum fuerit, virginitatis speculum, Martyrum lumen, anachoretarum principium, orbis exemplum, iustitiae principatus.* De eadem Cyrillus Hierosolymitanus scripsit, *Ioannem exercitationis typum in seipso monstrasse.* Gregorius quoque Nyssenus, eandem iustitiae viam expendens, ait de Ioanne, *Nulla in re diuina minus praestitit, quam ceteri qui in exercitio virtutis ante illum extiterunt.*

Sed totum hunc ac perspicuum Christi verborum sensum inuertit egregie Calvinus, totius iustitiae ac sanctitatis iuratus hostis. *Mihi (inquit) nihil aliud sonat iustitiae nomen hoc loco, quam Ioannis doctrinam puram & rectam fuisse, ac si dixisset: nihil fuisse cause cur eam reijcerent Pharisei.* Deinde

Matth. 3.

Ioan. 3.

In Serm. de excell. Ioan. Bapt. Catech. 3. ad illuminatos.

Orat. in laudem Basilij.

Caluini corruptela prodigio 2.